

Sygn. akt *II AKzw 102/21*

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Wojciech Kopczyński

Protokolant: Karolina Jach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **L. G.**

skazanego za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

zażalenia złożonego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 15 grudnia 2020 roku, sygn. akt III Kow 1932/20

w przedmiocie odmowy udzielenia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (Dz. U.2015.651 j.t.) oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zasądzić od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Częstochowie) na rzecz obrońcy adw. M. S. (Kancelaria Adwokacka w C.) kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu skazanemu L.G. w postępowaniu odwoławczym;
3. zwolnić skazanego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia, stwierdził, że wbrew wywodom skarżącego poczynione przez sąd a quo ustalenia faktyczne i prawne są prawidłowe, a wydane postanowienie zasadne.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że przepis art. 43 lg k.k.w. nakazuje sądowi I instancji wysłuchanie skazanego lub jego obrońcy przed rozpoznaniem sprawy w przedmiocie wyrażenia zgody na odbycie przez skazanego kary w systemie dozoru elektronicznego. Do naruszenia wskazanej normy prawa może dojść zatem w sytuacji, gdy sąd meriti zaniecha wysłuchania tak reprezentowanego przez obrońcę skazanego, jak i obrońcy.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że skazany nie uczestniczył w posiedzeniu sądu meriti, w związku z czym nie został wysłuchany przez sąd I instancji przed wydaniem kontestowanego orzeczenia, jednakże w posiedzeniu tym brał udział obrońca z urzędu skazanego, który poparł wniosek L. G. o wyrażenie zgody na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego. Równocześnie, w ocenie sądu odwoławczego przedstawiony w protokole zapis przebiegu posiedzenia z dnia 15 grudnia 2020 roku, nie pozwala na uznanie złożonego przez obrońcę oświadczenia za równoznaczne z wysłuchaniem w rozumieniu przepisu art. 43 lg k.k.w.

Stwierdzając zatem z jednej strony, że kontestowane postanowienie wydane zostało z naruszeniem przepisu art. 43 lg k.k.w., należy także wskazać, że rzeczony uchybienie nie mieści się katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych i jako takie podlega ocenie sądu ad quem przez pryzmat jej wpływu na treść rozstrzygnięcia (por. postanowienie SA w Białymstoku z dnia 27 kwietnia 2006 roku, sygn. II AKz 93/06, OSA 2007/6/28).

Sąd Apelacyjny po przeprowadzeniu analizy wywiedzionego przez obrońcę środka odwoławczego i przedstawionej na jego poparcie argumentacji stwierdził, że naruszenie przepisu art. 43 lg k.k.w. nie determinowało treści zaskarżonego postanowienia, a tym samym nie skutkuje koniecznością wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Sąd I instancji dysponował bowiem kompletnym materiałem dowodowym, który pozwalał na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych, zaś skazany i obrońca, dostrzegając potrzebę uzupełnienia zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, mieli możliwość złożenia stosownych wniosków tak w trakcie posiedzeń, jak i na piśmie. O ile przy tym obrońca podniósł, że zgodnie z informacją uzyskaną od skazanego, L. G. nie stawiał się na obu terminach posiedzenia ze względu na chorobę, to powyższe nie znajdowało potwierdzenia w stosownym zaświadczeniu biegłego lekarza sądowego. Faktem jest, że obrońca do zażalenia załączył zaświadczenie z dnia 15 grudnia 2020 roku o niezdolności L. G. do stawiennictwa przed sądem, jednakże dokument ten nie stanowi podstawy do stwierdzenia braku możliwości udziału skazanego w posiedzeniach, jako, że zaświadczenie nie zostało wydane przez lekarza sądowego, jak i przedłożone w stosownym czasie.

Nadto skazany stawiał się na posiedzenie odwoławcze przed Sądem Apelacyjnym i został wysłuchany.

Nie zasługuje także na uwzględnienie drugi ze sformułowanych przez obrońcę zarzutów. Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że jakkolwiek skazany spełnia formalne wymogi do uzyskania zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, to nie spełnia wymogów materialnych określonych w przepisie art. 43 la § 1 i 2 k.k.w. w związku z czym odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego nie będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary.

Jak słusznie określił sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu, skazany posiada negatywną opinię środowiskową, ma skłonności do nadużywania alkoholu, pod którego wpływem zachowuje się agresywnie, głównie wobec matki. Nie można również tracić z pola widzenia okoliczności, że skazany jest osobą wielokrotnie karaną sądownie. Stosowane uprzednio wobec skazanego środki probacyjne, jak i oddziaływania wychowawcze w warunkach izolacji penitencjarnej nie stanowiły dla L. G. bodźca do zmiany jego postępowania, a zwłaszcza nie wdrożyły wymienionego na drogę przestrzegania porządku prawnego i poprawnego funkcjonowania w społeczeństwie.

W związku z powyższym zasadnie sąd a quo stwierdził, że odbycie przez skazanego kary w systemie dozoru elektronicznego byłoby niewystarczające dla osiągnięcia celów kary.

Równocześnie należy stwierdzić, że okoliczności podniesione w zażaleniu skarżącego nie dostarczyły podstaw do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w kierunku postulowanym przez obrońcę.

W świetle bowiem uprzedniej, wielokrotnej karalności skazanego, należało podzielić wyrażony przez Sąd Okręgowy pogląd o konieczności resocjalizacji skazanego w warunkach zakładu karnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej i kosztach postępowania orzeczono według przepisów powołanych na wstępie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 23 marca 2021 roku